

Arrest

nr. 283 424 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 maart 2020 België binnen en verzoekt op 21 april 2020 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 augustus 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger van Armeense origine. U bent christen en u bent afkomstig uit de Armeense hoofdstad, Jerevan. U werkte niet omdat u invalide bent.

U liep drie veroordelingen op in Armenië. In 1984 werd u veroordeeld voor een inbreuk op de drugswetgeving. U bracht 7 maanden door in de cel. In 1986 werd u veroordeeld tot een celstraf van 1 jaar en 6 maanden omdat u clandestien cognac had gestookt. In 2010 moest uw arm worden geamputeerd. Op 10 april 2010 werd u veroordeeld tot een celstraf van 7 jaar wegens het importeren van een in Armenië verboden middel, het geneesmiddel Tramadol, vanuit de Verenigde Staten. Nochtans had u geen handel in Tramadol opgezet en wilde u het middel enkel aanwenden voor eigen gebruik omdat u erge pijn leed na de amputatie van uw arm. U kreeg een strafvermindering van 6 maanden en derhalve kwam u vrij op 1 oktober 2016.

U bent aanhanger van de Republikeinse Partij van Armenië (Hayastani Hanrapetakan Kusaksutyun, HHK) en u behoorde tot het team van M.S., die parlamentslid was en ook wijkhoofd is geweest van uw wijk in Jerevan. Bij verkiezingen ronselde u stemmen voor uw kandidaten van HHK. Zolang de HHK aan de macht was, genoot u een bevoorrechte positie in uw wijk. De machthebbers verleenden u immers bescherming en u behoorde tot de zogenaamde kopstukken van uw wijk. Op die manier kon u ook ongestoord clandestiene handelspraktijken uitoefenen en geld verdienen door als bemiddelaar op te treden voor schuldeisers. Na de fluwelen revolutie in april 2018, toen de HHK van de macht werd verdreven, verloor u uw voordelige positie in uw wijk. U meent dat de Armeense autoriteiten het op u zullen gemunt hebben en u vreest dat u een vierde strafrechtelijke veroordeling zult oplopen. Uw clandestiene handelsactiviteiten werden opgedoekt. U kende verder problemen bij het verkrijgen van een specifieke behandeling voor hepatitis, waar u al 28 jaar aan lijdt. U besloot uw vertrek voor te bereiden en u vroeg een visum aan bij het Griekse consulaat in Jerevan. Op 20 februari 2020 reisde u met uw paspoort en visum per vliegtuig naar Griekenland. U reisde door via Nederland en op 10 maart 2020 kwam u aan in België. Op 21 april 2020 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de DVZ.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart afgeleverd op 12 januari 2015, een kopie van uw invaliditeitsbewijs van januari 2011, een schrijven waarin u een vrijstelling van de vermogensbelasting wordt geweigerd, een getuigenis als zou u niet woonachtig zijn op uw adres, een medisch attest van 2010 (amputatie arm), een medisch verslag van 19 november 2010, een medisch attest in verband met een opname op 27 december 2016 (dienst urologie), een attest van vrijlating uit de gevangenis, een attest van het ministerie van gezondheid (invaliditeit, 2de groep, recht op kosteloze medische bijstand), een medisch attest van 1980 (afkeuring voor militaire dienstplicht) en een scan of x-ray van uw arm.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U lijdt weliswaar aan verschillende gezondheidsproblemen - uw arm werd geamputeerd in 2010, u bent erkend als invalide in Armenië, u hebt chronische hepatitis, er werd in het verleden toxicomanie bij u vastgesteld (verslaving aan verdovende middelen) en een van de documenten die u neerlegt, maakt melding van gedragsstoornissen en mentale problemen – maar u legt geen enkel recent medisch attest neer dat zou kunnen aantonen dat er actueel in uw hoofdte redenen zijn om aan te nemen dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. U verklaart in dat verband zelf dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie DVZ, vragenlijst bijzondere procedurele noden). Ten overstaan van het CGVS bevestigde u dat u fysiek en mentaal in staat was om het interview af te leggen, al gaf u wel aan dat u zich wat zwak voelde en later dat u wat moe was (CGVS, pg 2, pg 10). Het persoonlijk onderhoud kende echter een normaal verloop, waarbij u in staat bleek te zijn om vragen te beantwoorden over uw identiteit, reisweg en documenten en om uw asielmotieven uiteen te zetten. U bevestigde verder dat u uw asielmotieven goed had kunnen uitleggen en dat de vragen duidelijk waren geweest voor u (CGVS, pg 12 en 13). Er drongen zich dan ook geen bijzondere steunmaatregelen op. Uit niets blijkt dus dat uw medische problematiek van invloed zou zijn geweest op uw vermogen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u Armenië verlaten hebt omdat u sinds de machtswissel in 2018 vreest een nieuwe veroordeling te zullen oplopen (CGVS, pg 8). U vreest de huidige Armeense autoriteiten. Voordien genoot u de steun van de machtshebbers omdat u tot het kamp van de HHK behoorde, maar sinds zij van de macht werden verdreven in het kader van de fluwelen revolutie van april 2018 verloor u uw gunstige positie in uw wijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter het volgende: Armenië heeft een meerpartijstelsel waarin politieke partijen hun activiteiten kunnen ontplooiën en kunnen deelnemen aan verkiezingen waarbij in het algemeen de fundamentele vrijheden worden gerespecteerd. Sinds de zogenaamde fluwelen revolutie van april 2018, waarbij oppositieleider P. eerste minister werd en hiermee de jarenlange hegemonie van de Republikeinse Partij (HHK) doorbrak, is er sprake van een drastische wijziging in het politieke klimaat. Bij de parlementsverkiezingen van december 2018 verdween de vroegere regerende HHK volledig uit het parlement. Waarnemers geven aan dat er actueel geen sprake is van vervolging van personen omwille van hun politieke affiliatie, inclusief aanhangers van het vorige HHK-regime. Er is weliswaar sprake van hate speech, voornamelijk op het internet, in alle richtingen, maar er is geen sprake van fysiek geweld of intimidatie. Strafrechtelijke vervolging van personen uit het voormalige HHK-regime en hun familieleden omwille van vroegere misdrijven, zoals fraude, corruptie, machtsmisbruik of gebruik van geweld, is mogelijk en is volgens de verschillende bronnen niet politiek geïnspireerd.

Bijgevolg kan er niet worden aangenomen dat u louter omwille van uw sympathie voor HHK vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft te vrezen. U toont het tegendeel niet aan met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijskrachtige stukken. U slaagt er helemaal niet in aannemelijk te maken dat u omwille van de gewijzigde politieke situatie genoodzaakt was om uw land van herkomst te ontvluchten.

Er zijn in uw geval immers geen concrete aanwijzingen dat de huidige machthebbers u reeds zouden hebben geïdendeerd op politieke gronden of dat zij van plan zouden zijn dat te doen. Uit niets blijkt dat de autoriteiten erop zouden gebrand zijn om u strafrechtelijk te veroordelen of dat bijvoorbeeld de politie u zou viseren. U stelt dat u geen nieuwe veroordeling opliep sinds uw vrijlating uit de gevangenis in 2016. Uw vrees voor een nieuwe veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen is louter hypothetisch en kan derhalve niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen.

In dit verband moet opgemerkt worden dat elke burger ertoe gebonden is de in zijn land vigerende wetgeving te respecteren. Een strafrechtelijke veroordeling wegens bijvoorbeeld een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen zoals u vreest te zullen oplopen, kunt u vermijden door u te houden aan de geldende wetgeving. Dat er mogelijk een verschil bestaat in gestrengheid tussen verschillende landen inzake de wetgeving rond verdovende middelen – u lijkt aan te klagen dat drugsdelicten zeer streng worden bestraft in Armenië (CGVS, pg 8 en 10) – betekent niet zonder meer dat dit vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uitmaakt. Daarenboven blijkt uit helemaal niets dat de Armeense autoriteiten, in het hypothetische geval dat u toch een nieuwe inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen zou plegen, u op discriminatoire wijze zouden behandelen omwille van uw sympathie voor de HHK, uw recht op een eerlijk proces niet zouden respecteren of u een disproportionele bestraffing zouden opleggen.

U bleef na de fluwelen revolutie van 2018 nog geruime tijd in Armenië, namelijk tot februari 2020 en u bleek in deze hele periode geen enkel probleem te hebben gehad met de autoriteiten dat zou kunnen worden beschouwd als een daad van vervolging. U stelt dat u geen concrete problemen had met justitie of met de politie sinds de machtswissel in 2018 en dat u niets op papier hebt. Het enige element dat u uiteindelijk aanvoert is dat uw handeltjes werden opgedoekt (CGVS, pg 9). U kreeg bijvoorbeeld een deel van de opbrengst van taxiriten op 'uw lijn' en u had een carwash. Het blijkt echter om clandestiene handelspraktijken te gaan, er was niets officieel en er stond niets op uw naam (CGVS, pg 10). U kon doen wat u wilde omdat jullie 'de baas' waren in de wijken (CGVS, pg 10). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het opdoeken van een clandestiene handel door de overheid een daad van vervolging vormt. Het hoeft immers niet te verbazen dat een overheid paal en perk wil stellen aan dergelijke onwettige activiteiten.

Evenmin blijkt dat u reeds ernstige problemen kende met derden ten gevolge van het verliezen van uw beweerde machtspositie in uw wijk. Gevraagd of u iemand in het bijzonder vreest, poneert u dat er maar 1 iemand is die op wraak uit is (CGVS, pg 12). Er zijn ook hier echter geen concrete indicaties dat er effectief iemand zou zijn die wraak op u zou willen nemen (CGVS, pg 12). U baseert zich immers enkel

op de blik van die persoon en u vermeldt geen enkele concrete bedreiging of incident (CGVS, pg 12). Het gaat om loutere vermoedens van uw kant dat iemand op wraak zou belust zijn, hetgeen uiteraard niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien weigert u de naam van uw vermeende belager te geven, hetgeen als een gebrek aan medewerking kan worden beschouwd. U geeft geen enkele gegronde reden om de naam van uw vermeende vijand te verbergen ten overstaan van het CGVS. De kans geboden om uitleg te geven over uw weigering, ontwijkt u de vraag en snijdt u een volledig ander onderwerp aan (CGVS, pg 12).

Voorts moet worden beklemtoond dat u uw beweerde vrees zelf in zeer sterke mate relateert wanneer u zich laat ontvallen dat u naar België kwam omdat u 1 arm hebt en dat u niet zou zijn gekomen indien u nog uw 2 armen zou hebben gehad (CGVS, pg 11). U hoopt hier in België te kunnen worden behandeld en een beweegbare prothese voor uw arm te kunnen krijgen (CGVS, pg 11). Dat medische motieven de echte reden van uw vertrek uit Armenië vormen, mag dan ook duidelijk zijn.

Aangaande uw medische problematiek en uw wens om een prothese te krijgen, moet opgemerkt worden dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Waar u aanhaalt dat u een specifieke behandeling (een bepaalde soort medicatie of medicatiekuur) voor hepatitis werd geweigerd of dat u de behandeling enkel kon krijgen indien u extra betaalde (CGVS, pg 7), moet opgemerkt worden dat geenszins blijkt dat u deze behandeling niet zou hebben gekregen omwille van redenen die enig verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Noch blijkt dat u op systematische wijze medische zorgen werden ontzegd. Uit een van de documenten die u neerlegt, blijkt dat u erkend werd als invalide in Armenië en dat u in die hoedanigheid recht had op kosteloze medische behandeling, voor zover het type behandeling niet buiten het voorziene pakket valt (CGVS, pg 9). Mogelijks viel de medicatie die u wilde dus buiten het pakket van gratis zorgen waar u recht op had. Bovendien blijkt dat u zelf niet alle stappen hebt ondernomen die u wellicht diende te ondernemen om te laten nagaan of u recht had op een bepaalde behandeling of niet. U geeft aan dat u een analyse moest laten doen, maar dat u deze niet meer hebt laten uitvoeren (CGVS, pg 11). Het loutere gegeven dat de Armeense overheid bepaalde voorwaarden oplegt om specifieke medische behandelingen te verstrekken, kan bezwaarlijk aanzien worden als een daad van vervolging. U toont op geen enkele wijze aan dat de Armeense overheid u op intentionele wijze zou hebben benadeeld bij uw medische behandeling omwille van redenen die verband houden met de Conventie van Genève of de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een status van internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. De kopie van uw identiteitskaart staft uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. De diverse Armeense medische documenten (een kopie van uw invaliditeitsbewijs van januari 2011, een medisch attest van 2010 (amputatie arm), een medisch verslag van 19 november 2010, een medisch attest in verband met een opname op 27 december 2016 (dienst urologie), een attest van het ministerie van gezondheid (invaliditeit, 2de groep, recht op kosteloze medische bijstand), een medisch attest van 1980 (afkeuring voor militaire dienstplicht) en een scan of x-ray van uw arm) tonen aan dat u in het verleden verschillende medische problemen kende en dat u als invalide werd erkend, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Het attest van vrijlating uit de gevangenis toont aan dat u bent vrijgekomen op 10 oktober 2016, wat evenmin wordt betwist door het CGVS. Voorts legt u een schrijven neer waaruit blijkt dat u geen vrijstelling verkreeg voor een vermogensbelasting omdat dergelijke vrijstelling volgens de Armeense wet enkel wordt toegekend aan personen die overleden in de oorlog of vermist raakten in de oorlog (CGVS, pg 9). U haalde doorheen het persoonlijk onderhoud geen enkele vrees aan die enig verband houdt met dit document zodat dit niets wijzigt aan bovenstaande bevindingen. Hetzelfde geldt voor de getuigenis volgens dewelke u niet op uw adres woonde, waar u volgens uw verklaring op het CGVS wel degelijk

woonde (CGVS, pg 4, pg 9). Ook dit document heeft geen rechtstreekse betrekking op de door u aangehaalde asielmotieven.

Zij nog opgemerkt dat u uw internationaal paspoort niet neerlegt hoewel u met uw paspoort en een Grieks Schengenvisum naar België bent gereisd. Uw uitleg daarvoor is dat een persoon die u begeleidde bij uw reis uw paspoort in zijn bezit zou hebben (CGVS, pg 3, 7). Gezien u echter legaal kon reizen met een geldig visum, is het volstrekt onduidelijk waarom u alsnog beroep zou hebben gedaan op een malafide begeleider die plots zou zijn verdwenen terwijl hij uw paspoort nog bij zich zou hebben gehad (CGVS, pg 3). Bovendien staat uw uitleg haaks op uw verklaring bij de DVZ, waar u nog aangaf dat uw paspoort in uw opvangcentrum lag en dat u uw paspoort had teruggekregen van de begeleider (DVZ verklaring, punt 24 en 25). Het is dan ook duidelijk dat u uw paspoort wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, hetgeen eveneens als een gebrek aan medewerking kan worden beschouwd.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de inhoud van de materiële motiveringsplicht en stelt, verwijzend naar rechtsleer en rechtspraak, op algemene wijze: *"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."*

Vervolgens werpt verzoeker op dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik zijn profiel in twijfel trekt, evenmin als zijn betrokkenheid en aanhang bij de politieke partij HKK. Verzoeker herhaalt het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), namelijk dat hij een voorstaande functie had en heel wat privileges genoot toen de HKK nog aan de macht was. Hij werpt op dat hij niet verhuld heeft dat hij zich in die periode ook schuldig heeft gemaakt aan enkele misdrijven die – ten tijde van de HKK – gedoogd werden. Sinds de fluwelen revolutie in 2018 heeft hij evenwel bijzonder veel moeilijkheden gekend en vreest hij tevens geïsoleerd te worden voor zijn clandestiene bezigheden en op beschuldiging van corruptie te worden opgesloten.

Verzoeker stelt dat hij begrijpt dat hij zijn gedrag uit het verleden niet kan goed praten en dat hij de gepleegde misdrijven niet kan minimaliseren. Echter blijft dit hem nog steeds achtervolgen en zal hij hiervoor opgepakt en opgesloten worden en in het bijzonder hardhandig worden aangepakt, mede omwille van zijn lidmaatschap bij de HKK, en vreest hij dat hij dat niet zal overleven in de harde omstandigheden in de Armeense gevangenissen, zeker niet gezien zijn huidige medische toestand (slechts één arm, hepatitis C en epilepsie). Nog volgens het verzoekschrift worden de gevangenissen van Armenië, zo moet blijken uit een nieuwsbericht uit 2017 waaruit wordt geciteerd, gezien als de gevaarlijkste van Europa. Verzoeker herhaalt dat hij een vogel voor de kat is. Gelet op zijn crimineel verleden en zijn vroegere politieke voorkeuren, kunnen ze met hem doen wat ze willen, zonder dat hij hiervoor bescherming kan vragen.

Volgens verzoeker stelt de verwerende partij ten onrechte dat hij geen problemen meer zou hebben gekend na de fluwelen revolutie in 2018. Zo beweert hij dat wel degelijk problemen te hebben gekend, alleen kan hij deze niet zwart op wit bewijzen.

Verzoeker werpt verder op dat hij uitgebreid zijn problemen en zijn huidige vrees heeft uiteengezet en dat hij zijn bijzonder kwetsbaar (medisch) profiel met tal van stukken heeft onderbouwd. Hoewel medische stukken *in se* geen grond vormen om iemand internationale bescherming toe te kennen, vormen ze *in*

casu wel degelijk een belangrijk onderdeel van het relaas, gezien de zeer zwakke gezondheidstoestand van verzoeker en de gevolgen die ze kunnen meebrengen in geval van vervolging, gebrek aan behandeling, enz. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van het relaas en de vrees in geval van terugkeer naar Armenië.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens verzoeker dan ook op een kennelijke wijze het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de negatieve beslissing is gekomen.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en uiterst subsidiair de bestreden beslissing vernietigd te zien, teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand

van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Armenië de Armeense autoriteiten en vreest een nieuwe, vierde veroordeling te zullen oplopen omwille van zijn voormalige sympathie voor de politieke partij HKK die sinds de fluwelen revolutie van april 2018 van de macht verdreven is.

Blijkens de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen dat verzoeker louter omwille van zijn sympathie voor de politieke partij HKK vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin dient te vrezen. Zo blijkt uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en dat aan het administratief dossier is gevoegd dat er actueel geen sprake is van vervolging van personen omwille van hun politieke affiliatie, inclusief aanhangers van het vorige HKK-regime. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijskrachtige stukken. Meer bepaald slaagt verzoeker er om volgende redenen helemaal niet in aannemelijk te maken dat hij omwille van de gewijzigde politieke situatie genoodzaakt was zijn land van herkomst te ontvluchten. Zo zijn er (i) geen concrete aanwijzingen dat de huidige machthebbers hem reeds zouden hebben geviseerd op politieke gronden of dat zij van plan zouden zijn dat te doen. Verzoekers vrees voor een nieuwe veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen is louter hypothetisch en kan bovendien vermeden worden door zich te houden aan de geldende wetgeving. Daarenboven blijkt uit niets dat de Armeense autoriteiten hem op discriminatoire wijze zouden behandelen omwille van zijn sympathie voor de HKK, zijn recht op een eerlijk proces niet zouden respecteren of hem een disproportionele bestraffing zouden opleggen. Voorts (ii) bleef verzoeker na de fluwelen revolutie nog geruime tijd in Armenië en kende hij in die periode geen enkel probleem met de autoriteiten dat zou kunnen worden beschouwd als een daad van vervolging. Immers kan bezwaarlijk gesteld worden dat het opdoeken van een clandestiene handel door de overheid een daad van vervolging vormt. Evenmin blijkt (iii) dat verzoeker reeds ernstige problemen kende met derden ten gevolge van het verliezen van zijn beweerde machtspositie in zijn wijk. Verder (iv) wordt beklemtoond dat medische motieven de echte reden van verzoekers vertrek uit Armenië vormen, daar hij hoopt in België te worden behandeld en een beweegbare prothese voor zijn arm te kunnen krijgen. Voor de beoordeling van deze medische problemen dient verzoeker zich te wenden tot de geëigende procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de Armeense overheid hem op intentionele wijze zou hebben benadeeld bij zijn medische behandeling omwille van redenen die verband houden met het Verdrag van Genève of de criteria inzake subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten (v) wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Tot slot (vi) wordt nog opgemerkt dat verzoeker duidelijk zijn internationaal paspoort wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, hetgeen als een gebrek aan medewerking kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen, dan wel verklaren. Verzoeker heeft in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernomen om de in de bestreden beslissing vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

2.3.5.2. Waar verzoeker in zijn verweer slechts de door hem eerder aangehaalde asielmotieven en verklaringen herneemt en citeert, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven en het citeren van eerdere verklaringen tijdens de administratieve procedure niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers, zo weze herhaald, aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij op voormelde wijze schromelijk in gebreke blijft.

2.3.5.3. Waar hij opwerpt dat zijn profiel niet in twijfel wordt getrokken, net zo min als zijn betrokkenheid en aanhang bij de HKK, stipt de Raad aan dat hij met voormeld betoog volledig voorbijgaat aan de uitgebreide motivering van de verwerende partij dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map landeninformatie), meer bepaald de COI Focus "*Armenië – Politieke situatie*" van 30 april 2019, blijkt dat actueel geen sprake is van vervolging van personen omwille van hun politieke affiliatie, inclusief aanhangers van het vorige HKK-regime. Er wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van *hate speech*, voornamelijk op het internet, in alle richtingen, maar er is echter geen sprake van fysiek geweld of intimidatie. Verder wordt er nog op gewezen dat strafrechtelijke vervolging van personen uit het voormalige HKK-regime en hun familieleden omwille van vroegere misdrijven, zoals fraude, corruptie, machtsmisbruik of gebruik van geweld, mogelijk is, doch niet politiek geïnspireerd is. De Raad stelt vast verzoeker geen enkele recente informatie aanlevert waaruit zou kunnen blijken dat de informatie omtrent de politieke situatie in Armenië waarop de verwerende partij zich steunt niet langer actueel is of achterhaald of onjuist zou zijn. De Raad is dan ook van oordeel, gelet op voormelde informatie, dat de verwerende partij terecht besluit dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn

sympathie voor de HHK-partij enige vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft te vrezen. In verband met deze sympathie merkt de Raad nog op dat verzoeker zelf aangaf nooit effectief lid te zijn geweest en dat zijn activiteiten voor deze partij eerder beperkt waren, zowel geografisch als in omvang (administratief dossier, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, punt 3.3. en notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat hij een vooraanstaande functie had, zoals hij in het verzoekschrift opwerpt, dient dan ook met een korrel zout te worden genomen. De Raad trekt niet in twijfel dat verzoeker sympathisant was voor de HHK en in zijn wijk omwille van activiteiten hiervoor heel wat privileges genoot, maar verzoeker maakt geenszins aannemelijk, noch met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijskrachtige stukken, dat hij sinds de fluwelen revolutie in 2018 tot aan zijn vertrek uit Armenië in februari 2020 "*bijzonder veel moeilijkheden*" zou hebben gekend. Zoals in de bestreden beslissing omstandig en op pertinente wijze wordt toegelicht, is verzoekers vrees voor een nieuwe veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen louter hypothetisch, is hij zoals elke burger ertoe gehouden de in zijn land vigerende wetgeving te respecteren en blijkt uit niets dat de Armeense autoriteiten, in het hypothetische geval dat hij toch een nieuwe inbreuk op de betreffende wetgeving zou plegen, hem op discriminatoire wijze zouden behandelen omwille van zijn sympathie voor de HHK, zijn recht op een eerlijk proces niet zouden respecteren of hem een disproportionele bestraffing zouden opleggen. Daar komt nog bij dat hij stelde in de periode na de fluwelen revolutie tot aan zijn vertrek geen concrete problemen te hebben gehad met justitie of met de politie. Dat zijn clandestiene handeltjes, die onder het HHK-regime zouden zijn gedoogd, zouden zijn opgedoekt, kan bezwaarlijk een daad van vervolging worden genoemd. Dat hij niet zwart op wit kan bewijzen dat hij wel degelijk problemen heeft gekend na de fluwelen revolutie tot aan zijn vertrek, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde hard te maken waarin deze problemen, los van het opdoeken van clandestiene handelszaken, dan wel precies zouden bestaan. Tot slot blijkt nergens *in concreto* dat verzoeker reeds ernstige problemen zou hebben gekend met derden ten gevolge van het verliezen van zijn beweerde machtspositie in zijn wijk, zoals in de bestreden beslissing wederom omstandig wordt uiteengezet. Al deze door de verwerende partij aangehaalde motieven worden door verzoeker *in concreto* ongemoeid gelaten in het verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.3.5.4. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat op basis van verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat medische motieven de echte reden vormen van het vertrek uit Armenië. Zo liet verzoeker ontvallen dat hij naar België kwam omdat hij één arm heeft en dat hij niet zou zijn gekomen indien hij nog twee armen zou hebben gehad, hetgeen de door hem beweerde vrees zelf in zeer sterke mate relativeert, en dat hij hoopt in België te kunnen worden behandeld en een beweegbare prothese voor zijn arm te verkrijgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

De Raad ontkent niet dat verzoeker kampt met ernstige gezondheidsproblemen en dat hij in Armenië als invalide is erkend, zoals ook blijkt uit meerdere medische stukken die hij tijdens de administratieve procedure neerlegde.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat zijn medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij om redenen, voorzien in het Verdrag van Genève, geen of niet opnieuw toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Armenië. In dit verband wordt in de bestreden beslissing overigens terecht als volgt overwogen:

“Waar u aanhaalt dat u een specifieke behandeling (een bepaalde soort medicatie of medicatiekuur) voor hepatitis werd geweigerd of dat u de behandeling enkel kon krijgen indien u extra betaalde (CGVS, pg 7), moet opgemerkt worden dat geenszins blijkt dat u deze behandeling niet zou hebben gekregen omwille van redenen die enig verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Noch blijkt dat u op systematische wijze medische zorgen werden ontzegd. Uit een van de documenten die u neerlegt, blijkt dat u erkend werd als invalide in Armenië en dat u in die hoedanigheid recht had op kosteloze medische behandeling, voor zover het type behandeling niet buiten het voorziene pakket valt (CGVS, pg 9). Mogelijks viel de medicatie die u wilde dus buiten het pakket van gratis zorgen waar u recht op had. Bovendien blijkt dat u zelf niet alle stappen hebt ondernomen die u wellicht diende te ondernemen om te laten nagaan of u recht had op een bepaalde behandeling of niet. U geeft aan dat u een analyse moest laten doen, maar dat u deze niet meer hebt laten uitvoeren (CGVS, pg 11). Het loutere gegeven dat de Armeense overheid bepaalde voorwaarden oplegt om specifieke medische behandelingen te verstrekken, kan bezwaarlijk aanzien worden als een daad van vervolging. U toont op geen enkele wijze aan dat de Armeense overheid u op intentionele wijze zou hebben benadeeld bij uw medische behandeling omwille van redenen die verband houden met de Conventie van Genève of de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”

2.3.5.5. De door verzoeker neergelegde documenten, waaronder de medische documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

2.3.5.6. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeker het (overtollig) motief in verband met het vermoeden dat hij zijn internationaal paspoort achterhoudt, volledig ongemoeid laat zodat ook dit motief, bij gebrek aan concreet verweer, door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene slechte situatie in de gevangenissen in Armenië en zijn vrees om in geval van detentie hardhandig aangepakt te worden (mede omwille van zijn “lidmaatschap” bij de HKK) en dit niet te overleven gezien zijn huidige medische toestand (één arm, chronische hepatitis en epilepsie), kan nog worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij (onterecht) in de gevangenis zal terechtkomen in Armenië, laat staan dat hij aantoont dat hij er in onmenselijke of mensonterende omstandigheden zou terechtkomen. Verzoeker kan met een loutere verwijzing naar een eventuele bijkomende gevangenisstraf (hij zat reeds drie straffen uit in zijn land van herkomst), zijn gezondheidsproblemen en algemene informatie uit 2017 inzake de detentieomstandigheden in Armenië niet aantonen dat hij in zijn land van herkomst in de gevangenis zou terechtkomen in omstandigheden die dermate onmenselijk of ontierend zijn dat hij een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou lopen.

2.3.6.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de bestreden beslissing is gekomen, wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS